

NĚCO ÚŽASNÉHO

Jan Liška

KAPITOLA I.

Bylo už po setmění a park jen tu a tam osvětlovala pouliční lampa. Šla rychle a klapot jejích podpatků se rozléhal po okolí. Zastavila se, odhrnula si z čela vlasy a opatrně se rozhlédla. Z míst, kde se nacházely husté keře, se ozvalo zakašlání a nesrozumitelný hovor. Nikoho však neviděla.

Vzpomínala, kdy tu byla naposledy. Zvykla si, že dealer chodí k ní do bytu. Zpohodlněla. Teď ale bylo všechno jinak. Rozhodla se postavit na vlastní nohy a to něco stojí. Nějak to ale zvládne. Zatím to vždy nějak zvládla.

Došla až ke kamenné zídce, o kterou se opíral muž v dlouhém svetru. Kouřil cigaretu a koutkem oka ji pozoroval.

„Jsem Margot, volala jsem. Ta od Soni.“

„Jasně,“ pronesl. „Co prachy, máš?“

V jeho hlase vycítila napětí. Prohlížela si jeho protáhlý obličej a všimla si, že je nervózní a třeští očima. Pomyslela si, že přezdívkou Krysa zřejmě nedostal náhodou.

„Jen aby to za něco stálo,“ poznamenala. „Nejsem žádná smažka, co si píchá sádro s koňským sedativem.“

„Nikdo tě nenutí kupovat, děvenko.“

Neodpověděla. Sáhla do kabelky a vyndala obálku. Chystala se ji otevřít, když vtom si všimla, že muž sleduje něco za jejími zády. Uvědomila si, že slyší blížící se kroky, a rychle se ohlédla.

„Ahoj Margot,“ zašeptal známý hlas a pěst ji zasáhla do levé tváře hned vedle nosu.

Ztratila rovnováhu a cítila, jak ji dotýčný uchopil za límec. Druhá rána šla přímo na oko a síla úderu ji odhodila na zídku. Svezla se na zem a v ústech ucítila krev. Kop-

nutí do břicha a ještě jedno do hlavy. A pak už nic. Kolem Margot se rozhostila tma a ticho.

Nejprve uslyšela zvuk, jako když hudebník opatrně udeří do trianglu. Ten zvuk však neustával. Postupně se přidávaly další a jejich hlasitost narůstala. Připomínaly orchestr, který ladí své nástroje. Pozvolna ale všechno začalo dostávat řád. Margot se ocitla přímo uprostřed toho orchestru. V ďábelském tempu hrál jakousi skladbu, která jí ze všeho nejvíc připomínala Wagnera. Jen to tempo bylo mnohem rychlejší a stále se stupňovalo.

Rozhlédla se a stála uprostřed plamenů. Všechno kolem ní hořelo a ona ze všech sil začala utíkat pryč. Vyhýbala se ohnivým keřům a hledala cestu v oblacích kouře. Necítila bolest, ale věděla, že ji ten žár spaluje. Utíkala pryč, někam do tmy. Dýchala rychle a ztěžka. Cítila nepříjemný tlak v žaludku. Hyperventiluješ, napadlo ji zničehonic. To slovo jí vytanulo na mysli a pak stejně rychle zmizelo. Pomyslíla si, něco se se mnou děje, ale co? V ústech měla podivnou pachůň. Najednou ucítila dotyk a poznala, že ji někdo uchopil a pootočil jejím tělem.

Otevřela oči a první věc, kterou uviděla, byla hromádka zvratků na potměnělém chodníku. Ležela jen několik centimetrů od jejího obličeje. Svět kolem ní se točil. S námahou se zvedla na všechny čtyři a levou ruku při tom zažila do hromádky. Pak se posadila. Hlava ji bolela a ona přemýšlela, kde je a co tady vlastně dělá. Pach zvratků byl všudypřítomný. Prohlížela si park kolem sebe a až po chvíli si uvědomila, že není sama.

„Nevypadáš, že tady bydlíš,“ řekl hlas odněkud seshora.

Zněl, jako by patřil dítěti. Zkusila pootočit hlavu, ale zastavila ji intenzívní bolest v zátylku. Zaklonila se tedy a nad sebou ve světle lampy uviděla siluetu chlapce.

„Jsem na sračky a ty jsi halucinace. Tak vodpal,“ zašeptala a zavřela oči.

V puse se jí mísila chuť zvratků a krve. Ztěžka si odplivla a bylo jí jedno, že větší část tekutiny dopadla přímo do jejího výstřihu.

„Takže ty nepotřebuješ pomoci?“ ozval se znovu ten hlas.

Pomalou jí začalo docházet, že je možná skutečný. Chvilku přemýšlela a potom ztěžka řekla: „Asi jo. Nejspíš mám otřes mozku.“

Hluboce se nadechla, utřela si pusu rukávem a dodala: „Jo a taky jsem trochu poblitá.“

Znovu si odplivla.

„To vidím,“ odpověděl hlas.

„Takže ty chceš bejt můj rytíř na bílém koni?“ pronesla sarkastickým tónem a pokusila se o úsměv.

Namísto něj jí ale levou tváří projela bodavá bolest.

„Nemám koně. A pokud sis úplně náhodou nelehla do nějaký louže, tak tu tvoji nehodu odnesly i kalhoty.“

Margot sklonila hlavu, co bolest v zátylku dovolila, a uviděla velkou mokrou skvrnu ve svém rozkroku.

„Tak to asi fakt potřebuju pomoci,“ vydechla. „Podej mi z kabelky mobil, zavolám si taxík.“

„Nechceš radši zavolat sanitku? Vypadáš příšerně,“ namítal kluk.

„Já jsem doktor. Teda skoro. A teď mi podej tu kabelku. Někde tu musí bejt.“

„Není tu. Možná to nevíš, ale lidi, co v noci spějí v parku, často přicházejí o svoje věci. Není to bezpečný.“

„Já tu přece nespím...“ zaprotestovala a zamyslela se, co tu vlastně dělá.

Pro něco sem šla. Pomalu se rozpomínala na setkání s Krysou.

„Ten hajzl!“ zaklela tiše spíš sama pro sebe. „On mě prásknul. Nejradši bych mu rozkopala ten jeho ksicht.“

„S tím ti možná pomůžu jindy,“ řekl kluk s překvapivou jistotou a pokračoval: „Mám teda sehnat ten taxík?“

„A máš na něj vůbec peníze?“

„Jo, něco mám. Z kapesného.“

Podívala se na něj s údivem: „Takže ty najdeš pomláčenou a poblitou ženskou v parku a dáš jí svoje peníze na taxík, jo?“

„Jasně. Člověk by měl být laskavý vůči těm, kteří si to zaslouží,“ řekl kluk.

„A já si to podle tebe zasloužím?“

„Ano. Něco mi říká, že ty si to zasloužíš.“

„A čím, prosím tě?“

„Protože mě u sebe necháš bydlet,“ odpověděl lakonicky, „ledaže bys chtěla jít domů pěšky a takhle no... znečištěná.“

Margot se ta myšlenka vůbec nezamlouvala. Sama žádné děti neměla a vlastně o nich ani pořádně neuvažovala. Bylo jí něco přes třicet a momentálně žila sama. Zčistajasna si vzpomněla na bonmot, kterým odpovídala na všetečné otázky kamarádek: všichni normální muži mě vždycky opustili. Zůstali jen psychopati. Navíc si uvědomila, že poslední dobou pracuje spíš doma. Nicméně představa cesty domů pěšky a v tomhle stavu ji nakonec donutila souhlasit.

Přikývla: „Fajn. Dneska u mě můžeš zůstat. A zítra se uvidí.“

Ztěžka vstala, došla k fontáně a z nejhoršího se umyla. Při představě, co všechno ta voda už asi zažila, se jí opět zvedl žaludek, ale překonala to. Uvázala si svetr kolem pasu a vlezla do taxíku, který mezitím zastavil u chodníku. Taxikář chvíli protestoval, avšak když uviděl její napuchající tvář, dal si nakonec říct.

Probudila se, když taxík zastavil před domem, kde bydlela. Přistěhovala se sem teprve nedávno a ještě si pořádně

nezvykla. Bylo to součástí jejího plánu osamostatnit se, který nějakou dobu vycházel. Tedy až do dnešního večera.

U správcové v přízemí si vyzvedla náhradní klíč. Žena si ji vyděšeně prohlížela, ale na nic se neptala. V koupelně ze sebe strhla všechno oblečení a pak se rychle osprchovala. Voda byla příjemně chladivá. Z malé lahvičky odtrhla dávkovač a dychtivě vypila zbytek bezbarvé tekutiny. Potom si vlezla do postele. Ten kluk se o sebe určitě postará, pomyslela si. Zítra se ho nějak zbavím. A musím sehnat nějakou fet. Jinak ten den bude dost krušnej. Zavřela oči a okamžitě usnula.

Spala dlouho a hluboce. Když se probudila a podívala se na hodiny, zjistila, že jsou dvě odpoledne. Nebyla žádné ranní ptáče a pracovala převážně v noci. Takhle dlouho však obvykle nespala. Protáhla se, posadila se na posteli a pak si náhle uvědomila, že v bytě není sama.

Rozhlédla se a zavolala: „Hej, jsi tady?“

Uслыšela kroky a kluk vstoupil do dveří. Vypadal na jedenáct, možná dvanáct let. Byl menší až střední postavy, měl kulatý obličej, modré oči a na krátko ostříhané černé vlasy. Na sobě měl mikinu s vyplazeným jazykem a nápisem The Rolling Stones.

„Kde bych asi tak byl? Jo a vypadáš jako mýval. Kterýho právě přejelo auto. Dvakrát.“

„To teda díky,“ ušklíbala se. „Hele, jak se vůbec jmenuješ?“

„Kristián. A ty?“

„Kristián jako z toho filmu? No to je hustý! Mně říkají Margot. Jako ta královna.“

Usmála se na něj a dál se vyptávala: „A vůbec? Kde máš rodiče? Utekl jsi z domova?“

„Nemám rodiče a nemám ani domov. Jen pěstouny a mezi tím děcák. Když si to rozmyslej.“

„Aha. To je mi líto. Tak proč teda nejsi u svých pěstounů?“

„Utekl jsem od nich, chytli mě a pak mě dali zase do děcáku. To kvůli tý masti.“

„Kvůli masti?“ zeptala se a tázavě přitom zvedla obočí.

„Jo, bylo to kvůli masti. A protože jejich kluk byl hovořil. Občas mě mlátil a tak. Prostě si dovoľoval, když byl o tři roky starší.“

„Takže kvůli tomu jsi utekl? Že ti ubližoval?“ zeptala se soucitně.

„Ne, to bylo kvůli tý masti. Vždyť už jsem to říkal.“

„Poslyš, Kristiáne, já tomu nerozumím. Jak s tím, prosím tě, souvisí nějaká mast?“

„Vysvětlím ti to. Ten jejich kluk, Lukáš, co mě otravoval, tak on hraje fotbal. Trénuje skoro každě den a šíleně se při tom potí. Rodičům říká, že se meje po tréninku, ale spíš kecá. Protože dost smrdí. Prostě je to prase. No a jak se nemeje, tak se mu dělá mezi nohama taková vyrážka. Má ji tam všude: na zadku, na koulích i na stehnech. A asi ho to dost svědí. Protože když jsem ji uviděl poprvé a zeptal jsem se, co to je, on mi hned dal facku. No a na tu jeho vyrážku mu máma koupila nějakou mast. Prej měsíčkovou, ale já přesně nevím.“

„Dobře, a co se stalo s tou mastí?“

„Když jsem šel na nákup, stavil jsem se v lékárně a koupil tam jinou mast. Jmenovala se *Supersilná Tygří Mast – zázrak z Asie pro úlevu vašich unavených svalů*. Složení: kafir, olej z hřebíčku, mentol, výtažek z chilli papriček, výtažek z kajeputu a tak podobně. Čichnul jsem k ní a byla to fakt síla. No a tu původní měsíčkovou mast jsem vyklopil do záchodu a dal mu do tý krabičky tu novou.“

„Aha,“ řekla Margot a uznale pokývala hlavou. „Takže on si tím namazal tu vyrážku a pak tě nejspíš zmlátil, že jo?“

„Ne, to jeho máma.“

„Ona tě zmlátila? To je teda povedená rodinka.“

„Ne, to ona se tou mastí namazala. Zřejmě ji to ten den svědělo mezi nohama, a tak se tím v koupelně namazala. Dřív, než přišel Lukáš z tréninku.“

„A sakra,“ řekla Margot a při tom pomyšlení se otrásla. „To teda muselo bejt hodně nepříjemný.“

„Nepříjemný? Zničehonic začala ječet. Řvala jako tur. Křičela na manžela, ať jí pomůž. On zrovna přišel z práce a něco jedl v kuchyni. Přiběhnul do obývacího ještě s vidličkou v ruce a ona se tam zmítala na sedačce a slzy jí tekly proudem. Díval jsem se pootevřenýma dveřma.“

„A potom?“

„Pořád na něj řvala, ale nebylo jí skoro vůbec rozumět. Trvalo celou věčnost, než mu vysvětlila, že má z koupelny přinést vlhčený ubrousky a z lednice mlíko. Strídavě naříkala, křičela o pomoc a nadávala mu, že je debil a kretěn. A pak začalo to bouchání.“

„Bouchání?“

„Jo, na dveře. Nejdřív jsem nevěděl, co to je, ale pak mi to došlo. Bydleli jsme totiž v paneláku a ten její řev musela slyšet půlka našeho vchodu. Jenže našim to nedošlo. Takže sousedi nakonec vyrazili dveře. Asi si mysleli, že je zraněná nebo že ji někdo vraždí. Vběhli dovnitř a uviděli je v obývací. Ona ležela polonahá s roztaženěma nohama na kanapi a on před ní klečel. V jedné ruce držel ubrousek a v druhý měl pořád tu vidličku.“

„Chápu. Tak to bylo hustý! A pak jsi zdrhnul?“

„Ne, potom tam na sebe všichni řvali a on se je snažil vyhodit z bytu. Přijeli policajti a taky sanitka. Dva chlapi v bílým přišli do bytu a prohlíželi si ten její červenej rozkrok. Byla dost v šoku. Dali jí nějakou injekci a odnesli ji na nosítkách. On si natáhnul kalhoty a řekl, že pojedě s ní. Mně poručil, ať zůstanu doma a zavřu dveře na horní zámek, protože ten dolní byl rozbitej.“

„Takže jsi zůstal doma, začalo tě trápit svědomí a utekl jsi?“

„Ne tak úplně. Ještě před tím jsem doma trochu uklidil, vyvětral a dal tu krabičku s masťou zpátky na policičku v koupelně.“

„To sis myslel, že se na to nepřijde?“

„To ne. Ale chtěl jsem, aby ji tam našel Lukáš, až se vrátí z tréninku.“

Margot si ho mlčky prohlížela. Začalo jí ho být líto a věděla, že mu něco dluží. Pár dní ho u sebe nechá a pak se uvidí. Možná by dokonce mohl být užitečný.

Nasadila přísný výraz: „Takže pravidlo první: nikdy nepolezeš do mých věcí a nedotkneš se mojí kosmetiky. Jasný?“

„Jo jasný,“ odpověděl Kristián.

„Pravidlo druhý: když pracuju doma, ty se jdeš projít.“

„A kam se mám jít projít?“

„Někam ven. Do parku. Nebo je naproti přes ulici obchodník.“

„Hm, a pracuješ doma často?“

„Celkem často. I když teď jsem, tak říkajíc, na nucený dovolený.“

„A co vlastně děláš?“

Margot chvíli váhala a přemýšlela, kolik toho asi ten kluk ví o světě.

Pak odpověděla: „Jsem profesionální spolupracnice. Když se nějaký muž cítí osamělý, tak k němu zajdu anebo se on staví u mě. A já se ho snažím rozveselit.“

„Jako že jsi šlapka?“

Chvíli na něj zírала s otevřenou pusou a pak ho začala poučovat: „Šlapka je od slova šlapat. Konkrétně šlapat chodník. A to já nedělám. Jsem vyšší střední třída. Mám stálou klientelu, domluví se dvěma jazyky a taky mám tři roky medicíny.“

„Takže taková lepší šlapka?“

„Hele, jestli s tím máš problém, můžeš jít bydlet jinam!“ řekla rozzlobeně a zamračila se na něj.

„Ale ne. V pohodě. Zkusím ten obchodník.“

„Fajn. A teď musíme vyřešit jeden problém.“

„Jakej problém?“

„Došly mi léky.“

„Tak si dojdí k doktorovi.“

„Ten mi je nedá. Co myslíš, že jsem včera sháněla v tom parku?“

„Hm, ať to bylo cokoli, bejt sebou bych to znova nezkoušel. Vypadáš pořád jako mýval.“

„Hele, je mi blbě a začínám se třást. Jen nevím, jestli je to otřesem mozku, nebo jestli na mě jde absták. Tak či onak potřebuju ty léky.“

Vzpomněla si na svůj plán a dodala: „Obejdeme spolu pár doktorů a něco vymyslíme. Když to nenapíšou mně, tak možná tobě. Už tě někdy strašně bolely záda?“

„Na to zapomeň. Doktoři jsou jedna ruka se sociálkou. Do toho fakt nejdu.“

„Potřebuju ty mizerný léky,“ procedila mezi zuby. „A zadarmo to jde jenom u doktora.“

„Ty nemáš žádný peníze?“

„Ne. Představ si, že nemám žádný peníze. Ten parchant mi je sebral. A co jsem začala dělat zase na sebe, kšefty nebyly nic moc. Tak se, mladej, rozhodni: jestli tu chceš bydlet, tak jdeme k doktorovi. Nebo snad umíš sehnat prachy?“

„Jak je mám jako sehnat?“

„Ty?“ podívala se na něj s despektem. „Jestli se nechceš dát na šlapání, můžeš leda krást.“

„To ne, nechci se nechat chytit. Policajti jsou stejný jako doktoři. To fakt nemůžeš vydělat nějaký peníze sama? Třeba někoho rozveselit?“

Margot se nahnula nad noční stůl, přisunula si zrcátko a chvíli se prohlížela. Oko bylo lepší než včera, ale stále ho měla napuchlé tak, že vypadalo dvakrát větší než to druhé. Na tváři se táhl krvavý šrám, který přecházel ve velkou modřinu. Ret měla u levého koutku prasklý a nateklý.

„Dneska fakt ne. Leda za tři stovky někde v průjezdu. A musela bych obsloužit plnej autobus, než bych vydělala dost. Což znamená, že jdeme k doktorovi.“

„Počkej,“ zamyslel se. „Víš co, dej mi tu lahvičku.“

„Asi ti nerozumím. Je prázdná.“

„Dej mi ji a chvíli počkej.“

Margot mu podala lahvičku a klesla zpátky na postel.

„To jsem teda zvědavá!“ zavolala na něj.

Přemýšlela, co asi dělá, a pak jí to došlo. Vzpomněla si, že jako malá taky věřila, že rozbitý hrnek jde spravit jednoduše tím, že se jednotlivé kusy složí dohromady. Na okamžik se ponořila do vzpomínek, ale pak se v duchu usmála a uvažovala, na kterou pohotovost vyrazí.

„Podívej!“ ozvalo se ode dveří, do kterých s úsměvem vcházel Kristián, „je zase plná.“

Pootočila se jeho směrem a uviděla, jak jde k ní a nese lahvičku.

„Cos tam nalil?“

„Něco z té druhé lahvičky. Byla v koupelně.“

„Dobře, Kristiáne. A co na ní bylo napsáno?“

„Normison nebo normisol. Něco takovýho.“

Takže ušní kapky, pomyslela si.

A zeptala se ho: „No a co je napsáno na týchle lahvičce?“

„Tramal. Perorální kapky,“ četl Kristián.

„Takže ty si myslíš, že když naliješ normisol do lahvičky od tramalu, stane se z něj tramal?“

„Musíme tomu věřit.“

„Čemu mám jako věřit?“

„Že to je ten tvůj lék. Znáš ten příběh, jak Ježíš proměnil vodu ve víno?“

„To jsem nevěděla, že po večerech čteš Bibli, Kristiáne,“ řekla trochu zaraženě.

„Jenom někdy. Teda spíš moji pěstouni se v tom vyžívali.“

„Ty s tou mastí?“

„Ne, ty předchozí. Pro ty z paneláku byla symbolem Vánoc televize a bramborovej salát. Tamti nám ale četli Bibli a vodili nás do kostela. Měl jsem z toho vždycky dost divnej pocit v žaludku.“

„No dobře. Dej to sem.“

Vzala si lahvičku a prohlížela si ji. Vypadala úplně normálně. Vlastně je ten kluk milej, napadlo ji. Už zase se mi snaží pomoci.

„Takže ty umíš proměnit ušní kapky na fet?“ zeptala se a pořád se dívala na lahvičku. „A děláš to jako Ježíš Kristus?“

„Transmutace látek,“ odpověděl Kristián. „Takže ano, umím to. Nevím, jak to přesně funguje, ale nejdůležitější je, že tomu musíme věřit.“

„Tak já ti teda, Kristiáne, věřím,“ pronesla a snažila se, aby to znělo vážně.

Pak jí ale napadlo, že třeba našel nějakou lahvičku zapadlou za kanapem. Nebo někde v kuchyni. Mohla jí tam zapomenout, když byla sjetá. Což bylo celkem často. Zavřela tedy oči a potichu šeptala:

„Je to tramal. Žádný ušní kapky. A Kristián, to je můj pastýř. Nebudu mítí nedostatku. Je to tramal. Opravdovej tramal. A tohle je moje svatba v Káni Galilejské.“

Načež lahvičku přiložila k ústům a pořádně se napila. Chvíli čekala, ale nic se nedělo.

Povzdechla si: „Takže, Kristiáne. Teď si probereme, co budeš říkat u toho doktora. Jasný?“

Začala mu vysvětlovat, jak to má všechno sehrát. Co ho má bolet a co ne. Jak má odpovídat na otázky a jak má říct, že už mu jeho máma, to jest ona, dala dvě růžové tablety asi hodinu předtím, než vyrazili do nemocnice. Zrovna mu vysvětlovala, jak tu bolest má popsat – jako bodavou, urputnou a vystřelující až nahoru ke krku – když se to stalo. Jejím tělem se začala šířit příjemná teplá vlna a ona všude kolem sebe začala cítit ten úžasný klid, který zažívala, když byla v rauši. Lehla si zpátky na postel.

Převrátila se na záda, zavřela oči a zašeptala: „Zázrak. U mě v ložnici. A já toho do sebe kopl fakt hodně.“

Když se jí opět rozjasnily myšlenky, zjistila, že Kristián sedí na okraji postele a pozoruje ji. Bylo jí trochu špatně a měla pocit, že jí to vůbec nemyslí.

„Nazdar,“ řekla neurčitě.

„No to je dost. Už jsem začínal mít strach.“

„O mě?“

„Jo. Nerad bych tu bydlel s mrtvolou. Měla bys být opatrnější.“

„Nečekala jsem to. Myslela jsem, že jsou to ty ušní kapky. Nebo voda z koupelny. Kdes to vzal?“

„Jak jsem ti už říkal. Transmutace.“

„Aha. No dobře. V takovém případě jsme bohatý. Umíš vyrobit třeba zlato? Nebo kokain?“

„Možná. Ale ono je to strašně těžký. Musíš si to přát. Opravdu hodně přát. A nejde to každéj den. Ani toho nejde vyrobit kýbl.“

„To uvidíme za pár dní. Ta lahvička není bezedná.“

„Možná. Ale měla by ses snažit sama. Pomáhat se má jen těm, co si to sami zaslouží, pamatuješ?“

„Jo, jasně.“

„A nemáme tu skoro nic k jídlu.“

„Já vím. Koupíme pizzu, mám ještě pár drobnějších. A potřebuju najít svůj telefon. Bez něj toho moc nevydělám.“

Chtělo se jí spát, ale donutila se vylézt z postele. Vyčistila si zuby, sedla si k počítači a mechanicky otevřela e-mail. Zákazníkům vždy dávala jen telefonní číslo, takže e-mail měla hlavně pro nepracovní účely. Jen co se ale vše načetlo a ona se podívala na obrazovku, polila ji horká vlna a její zlenivělé srdce se rozbušilo. Jeden z nepřečtených e-mailů byl od člověka, který si říkal Král Eno. Majitel nočního klubu Jadran, její bývalý pasák a muž, kterého potkala v parku. Předmět zprávy byl jednoduchý: *Tvůj dluh*. Kliknutím jí otevřela a četla:

Ahoj Margot. Doufám, že si vzpomínáš na naše poslední setkání. Rád bych ti připomněl, že po včerejší splátce mi pořád ještě dlužíš dost peněz. Jo a nechala sis u mě mobil. Můžeš si ho vyzvednout v klubu. A jak jsem říkal, bylo by pro tebe lepší, kdybysme zas obnovili spolupráci. Když je holka sama, může se jí stát cokoli. Pamatuješ?

Eno

„Ten zkurvenej hajzl,“ procedila mezi zuby a zařala ruku pěst.

Až do teď moc nepřemýšlela o tom, co se včera stalo. Ve skrytu duše doufala, že šlo jen o ty peníze. Teď se ale její sen se začal rozplývat. A přitom byla tak opatrná. Žádné noční kluby ani neznámí zákazníci. Pomalu jí to docházelo. Jak jen mohla být tak naivní?

„O kom mluvíš?“ ozvalo se za ní.

„Ten chlap z parku,“ odpověděla. „Co mě zmlátil a vzal mi peníze. Chce, abych pro něj zase pracovala.“

„A ty nechceš, že ne?“
„Ne, nechci. Ale on si vymyslel, že mu dlužím peníze za klienty, který mi dohodil a který ke mně chodili, když jsem od něj odešla. To je jeho styl. Začíná to tak, že si vyhlídne holku a pošle k ní pár svejk jugoslávskéjch kámošů. Ty jí nezaplátí nebo jí zmlátí a okradou. A on jí pak nabídne ochranu.“

„A tys mu na to kývla?“
„Jo, před dvěma lety. Byla jsem blbá. On taky sliboval, že mi dohodí spoustu stálejch zákazníků a že jeho lidi mě k nim budou vozit a hlídat mě.“

„A byla to pravda?“
„Tak napůl. Jenže hlavně si za to bral polovinu peněz. Došlo mi, že to za to nestojí, ale už bylo pozdě.“

„Takže jsi od něj odešla?“
„Ano, ale jemu se to moc nelíbilo. Víš, s těmahle lidma je lepší si nezačínat. Zapleteš se a oni ti pak už nikdy nedají pokoj.“

„Nikdy?“
„Asi ne.“
„Takže buď pro něj budeš dělat, nebo po tobě půjde?“
„Nejspíš ano.“
„Tak to ho budeš muset zabít.“

„Cože?!“ vykřikla. Takhle přece neuvažuje desetiletěj kluk, napadlo ji. Musela se přeslechnout.

„Budeš ho muset zabít. Pak ti dá pokoj,“ opakoval klidně Kristián.

„To je trochu moc, nemyslíš? A asi bych to ani nedokázala.“

„Každej to dokáže. Když chrání něco, na čem mu záleží.“

„Možná,“ pokrčila rameny a raději změnila téma: „Jo a taky má můj mobil.“

Najednou měla pocit, že kdyby byla zahnaná do kouta, možná by dokázala zabít. A to ji děsilo.

„A ty ho potřebuješ? Ten mobil?“
„Mám tam čísla na všechny zákazníky.“
„Přinesu ti ho. Ty bys tam chodit neměla,“ řekl Kristián.

„Fakt bys to pro mě udělal?“
„Jo.“
„Mně ale přijde, že mi ho vrátit nechce. Chce mě spíš donutit, abych pro něj zase pracovala.“

„Něco vymyslíme.“
„Ty máš ale odvalu. Tak dobře. A po cestě koupíme tu pizzu,“ navrhla.

Ten kluk ji nepřestával překvapovat. Po dlouhé době to byl snad první člověk, který se jí opravdu snažil pomoci. Všichni ostatní ji jenom využívali. Možná až na Soňu. To byla kamarádka z branže, se kterou za sebe vzájemně zaskakovaly, když jedna či druhá zrovna nemohla obsloužit nějakého zákazníka.

Kristián se mezitím otočil, mlčky odešel do chodby a začal se obouvat. Zpovzdálí si ho prohlížela. Je to hodně zvláštní dítě, napadlo ji. Vlastně je to takovej můj anděl strážnej. Možná mi ho poslal někdo, kdo viděl, v jakejch sračkách se zrovna nacházím.

KAPITOLA II.

Vyšli z domu a vydali se ke stanici metra. Procházeli kolem obchodů a dívali se do výkladů. Kristián se najednou zastavil před vietnamskou večerkou. Prodávaly se tam převážně lihoviny.

„Máš ještě ty peníze na pizzu?“ zeptal se jí.

„Jasně.“

„Tak pojď.“

Vešli dovnitř. Vietnamka u pokladny právě kojila nemluvně. Pozdravila a usmála se na ně. Přitom odhalila své zažloutlé zuby.

„Tak co to bude?“ zeptala se Margot.

„Vydrž,“ odpověděl Kristián a prohlížel si vystavené láhve.

Po chvíli ukázal na zelenou láhev v horním regálu a řekl jí: „Kup to.“

Margot vzala láhev do ruky a přečetla etiketu. Bylo na ní napsáno Absinth Euphoria, 80 % alkoholu. Opojná zelená víla, řekla si sama pro sebe a zeptala se: „Opravdu to potřebuješ?“

„Ano, potřebuju,“ odpověděl Kristián.

„Tak fajn. Jdeš tam ty a ne já.“

Donesla láhev k pokladně, vytáhla z kapsy bankovky a začala je odpočítávat a pokládat na pult. Vietnamka vložila láhev do igelitové tašky. Přitom si všimla, že na ni Kristián upřeně hledí. Jejich oči se setkaly. Dítě se náhle odtáhlo od prsu a začalo křičet a kopat. Snažila se mu dát prs zpátky do pusy, ale nedařilo se jí to. Kristiánova ruka v mžiku sebrala něco z pultu a strčila to do kapsy. Margot si toho nevšimla. Vzala ho za rameno a popostrčila ke dveřím.

Když vyšli z obchodu, zeptala se: „To je pro něj?“

„Jo. Víceméně.“

„No nevím, jestli se nechá obměkčit flaškou. Je to hajzl.“

„Něco vymyslím. Jak se vůbec jmenuje?“

„Enis. Zkráceně Eno. Ale říká se mu taky Král. Je to Jugoslávec a pěkný parchant.“

„A má děti?“

„Myslím, že ne. Není to zrovna rodinný typ. Proč se ptáš?“

„Jen tak.“

Šli dál a Margot už nic neříkala. Přemýšlela ale o smyslu té otázky. Nejspíš Kristiána zajímá, jestli by to nešlo uhrát na city, říkala si. A pak si vzpomněla na to, co jí řekl doma: budeš ho muset zabít. To by byl druhý smysl té otázky.

Došli na stanici metra a nastoupili do vlaku, který směřoval do centra. Tam vystoupili a prošli Starým městem až na ulici se spoustou obchodů, barů a nočních klubů. Byla to turistická tepna, která žila svým vlastním životem. Prodávaly se tu kýčovitě upomínkové předměty, drahý alkohol a sex.

„Vidíš ten klub támhle na rohu?“ zeptala se a ukázala před sebe prstem.

„Jo, vidím.“

„Tak to je ono. Jadran. Za chvíli budou otvírat, takže by tam měl bejt. Jde se dolů po schodech a pak kolem baru doleva. Když tak se někoho zeptej.“

„Jasně.“

„Počkám tu na tebe.“

„Fajn.“

„Hele a nemusíš to pro mě dělat. Svoje průsery si vyřeším sama.“

„To je dobrý. Zvládnou to.“

„Tak zlom vaz,“ řekla a poplácala ho po rameni.

Kristián došel až k domu, který mu ukázala. Igelitová taška s láhví se téměř dotýkala chodníku. Pod neonovým nápisem Jadran se nacházely vstupní dveře a na každé straně byl další neonový poutač. Oba znázorňovaly tančící dívky v lascivních pózách. Ta napravo měla na hlavě cylinder v barvách americké vlajky. Před vchodem stál urostlý muž v kožené bundě s vyholenými vlasy a pozoroval ulici.

Když se Kristián pokusil otevřít dveře, promluvil na něj s nepatrným přízvukem: „Kampak, mladej?“

„Hledám vašeho šéfa,“ odpověděl tiše Kristián.

„Koho že hledáš?“

„Jmenuje se Enis. Jako penis. Je tady?“

Svalovec se ušklíbl: „A co mu chceš?“

„Posílá mě máma. Pracuje pro něj. Je to prý důležitý.“

„A co to neseš?“

„Dárek.“

Muž vzal do ruky tašku, podíval se dovnitř a vrátil mu ji.

„Tak běž,“ řekl.

Otevřel mu dveře a ukázal dovnitř: „Dolů po schodech a za barem doleva.“

Kristián došel až k baru. Na policích tam bylo vystaveno několik řad láhví s různými etiketami. Nikdo tam nebyl kromě ženy se zástěrou, která brala z vozíku skleničky a skládala je do skříňky pod láhvemi. Prázdný byl i sál s tanečním parketem, který se nacházel vpravo. Dal se doleva a za chvíli stál u řady dveří. Na jedněch byla kovová destička s nápisem *Director*. Zaťukal na ně a vzal za kliku. Nebylo zamčeno. Vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

Místnost byla malá a protáhlá. Napravo od něj se u stěny nacházela černá kožená sedačka a nad ní visela velká plochá televize. Byla naladěná na nějaký sportovní kanál, avšak zvuk byl ztlumen. Před sedačkou stál skleněný konferenční stolek a na něm leželo několik pán-

ských časopisů. Naproti dveřím seděl za stolem vysoký muž. Zrovna počítal peníze. Hlavu měl vyholenou stejně jako ten u vstupu nahoře. Nebyl ale tak urostlý. Spíš by se dalo říct, že měl nadváhu. Jeho hlava byla velká a masitá. Přecházela rovnou v ramena, jako by ten člověk neměl žádný krk. Když Kristián vešel, muž přestal počítat peníze a upřel na něj prasečí očka. Otevřel šuplík ve stole, vložil tam peníze a zase ho zavřel.

Zamračil se: „Co tu chceš?“

„Posílá mě moje máma, Margot.“

„Hm, nevěděl jsem, že má kluka. A proč nepřišla sama?“

„Měla nehodu. Včera upadla na schodech. Je potlučená a všechno ji bolí.“

„No to je mi opravdu líto,“ řekl muž a nepatrně se zašklebil. „Co pro tebe můžu udělat?“ zeptal se.

„Prý máte její telefon. Řekla mi, ať jí ho přinesu.“

„To je pravda, mám ho. Ale nemůžu ti ho dát. Ona mi totiž něco dluží,“ dodal a sáhl někam pod stůl.

Vytáhl mobilní telefon, chvíli si s ním hrál a potom ho položil před sebe.

„Dluží vám peníze?“ zeptal se Kristián.

„Přesně tak. A tohle je moje zástava.“

„Ale maminka říká, že bez toho telefonu vám ty peníze nemůže vrátit. Nemůže bez něj pracovat, pane,“ řekl Kristián prosebným tónem.

„Vyříd' mámě, ať si pro ten telefon přijde sama. Musíme si ještě něco vysvětlit, víš?“ odpověděl důrazně muž.

„Já jí ale slíbil, že ho přinesu,“ pronesl Kristián plačtivě.

„Jak jsem řekl, vyříd' jí, že musí přijít sama. Ona už bude vědět.“

Znělo to nekompromisně. Kristián si ještě chvíli teatrálně mnul oči, ale muž na to nereagoval.

Přestal tedy, narovnal se a řekl: „Víte, kdo je Keyser Söze, pane?“

„Ne, to nevím.“

„To je chlap z jednoho filmu. Zločinci drží jeho rodinu jako rukojmí. A pak mu podříznou syna, aby věděl, že to myslí vážně. On jim ale ukáže, co to je opravdová vůle. Nejdřív zabije svoji rodinu a pak ty zločince. Posledního pustí, aby se o tom dozvěděli všichni ostatní.“

„Hochu, já nekoukám na filmy. Už bys měl jít,“ prohlásil muž, opřel se do opěradla a propletl si prsty na břiše.

„Dáte mi ten telefon, když vám ukážu, co je to opravdová vůle, pane?“ zeptal se Kristián a podíval se mu do očí.

Už ho neprosil a v jeho hlase byl cítit vzdor.

„To pochybuju, ty cucáku. Ještě chvíli mě tu omrzuj a nakopu ti zadek.“

Kristián sáhl do tašky, kterou držel celou dobu v ruce, a vyndal láhev.

„Co to má být? Úplatek?“ pochechtával se muž. „Vyříd' svý mámě, že je z lacinýho kraje. Ať mi radši kouká přinýst ty prachy.“

Kristián neřekl nic. Pustil tašku, pevně uchopil láhev do levé ruky a pravačkou ji otevřel. Víčko odhodil před sebe. Sklonil hrdlo láhve k zemi a opsal jím kolem sebe kruh. Místnost se naplnila ostrou vůní alkoholu a bylin.

„Co to, kurva, děláš!“ vykřikl muž a vyskočil ze židle.

Než ale stačil obejít stůl, Kristián zvedl ruku nad hlavu. Z poloprázdné láhve rychle vytekl zelený obsah na jeho vlasy, zmáčel mu ramena a začal se vpíjet do jeho vlasů a oblečení. Muž zůstal překvapeně stát a nic neudělal.

„Když má někdo opravdu silnou vůli, vždycky dosáhne svýho. Takže mi dejte ten telefon. Hned!“ přikázal Kristián a vyndal z kapsy zapalovač, který ukradl v obchodě.

Položil palec na škrťátko a zvedl ho před obličej. Díval se zároveň na zapalovač a zároveň na něj.

„Ty ses asi zbláznil...“ pronesl muž a z jeho hlasu byla slyšet nejistota.

„Ten telefon!“ vykřikl Kristián.

„Tak jo. Hlavně klid,“ řekl muž chlácholivě.

Vzal ze stolu telefon, položil ho na konferenční stůl a zase ustoupil.

„Tohle je opravdová vůle!“

Kristián ta slova procedil mezi zuby a probodával muže očima. Natáhl se ke stolku a sebral telefon. Přitom ho stále sledoval, ačkoliv mu bylo jasné, že nic neudělá. Dal si telefon do kapsy a couval ke dveřím.

„Vyříd' Margot, že tímhle to nekončí,“ křikl na něj muž.

„Ne, nekončí. Já vím,“ odpověděl Kristián.

Otevřel dveře a vyběhl ven. Ohlédl se, ale nikdo ho nepronásledoval. Rychle došel až ke vstupním dveřím a stiskl velké bezpečnostní madlo. Dveře se otevřely a on vyběhl na ulici. Plešoun si ho prohlížel a začíchal nosem. Nesnažil se mu ale zabránit v odchodu. Kristián ještě slyšel, jak muži začal v kapse zvonit telefon. Muž ho vytáhl, přiložil si ho k uchu a něco řekl. Tou dobou už byl ale Kristián dobrých dvacet metrů od něj a pospíchal pryč.

Rychlou chůzí došel až na místo, kde na něj čekala Margot.

Když ho uviděla a ucítila intenzivní vůni absintu, zeptala se: „Co se tam, proboha, stalo?“

„Tady je ten telefon,“ řekl Kristián a podával jí přístroj.

„Ale proč seš celej...“ Margot větu nedokončila.

Něco zahlédla v dálce na ulici. Tedy spíš někoho. Celé její tělo zaplavil adrenalin a srdce jí rozbušilo.

„Dělej!“ vykřikla pološeptem.

Chytila Kristiána za paži a vmžiku zmizeli v nedaleké pasáži. Proběhli na druhou stranu a Margot se otočila.

Na druhé straně pasáže zahládla plešouna s telefonem u ucha. Nebyla si jistá, zda ji upozoroval. Tohle setkání ale nehodlala riskovat.

Jestli si nás nevšiml, půjde po hlavní ulici pořád dál stejným směrem, tedy doprava. A tam ho můžeme na křižovatce zase potkat, blesklo jí hlavou. Rozeběhla se i s Kristiánem na druhou stranu, doleva. Po pár desítkách metrů se dostali až na malé náměstí, kterému vévodilo průčelí jednoho z mnoha kostelů, jež se na Starém městě nacházely. Dveře byly otevřené a uvnitř se svítilo.

„Pojď, tady nás nebudou hledat,“ řekla Kristiánovi a vedla ho rychle ke dveřím.

„Ale mně se tam moc nechce,“ zakňoural. „Víš, co jsem ti říkal o těch pěstounech. Nedělá mi to dobře a...“

Margot měla pocit, že uslyšela hlasy z uličky vedoucí k pasáži, a neváhala ani vteřinu. Popostrčila Kristiána do dveří, a než mohla zjistit, čí hlasy to jsou, oba zmizeli za těžkým závěsem.

Vnitřní prostor kostela tvořila jen jedna loď. Přesto byl uvnitř prostorný a monumentální. Byly tu zdobené dřevěné lavice, před nimiž se vypínal oltář. Výzdoba byla spíše skromná – ve srovnání s kostely, které se mohly pyšnit bohatým barokním zdobením a mobiliářem. Na levé straně si Margot všimla kazatelny a dveří vedoucích zřejmě do sakristie. Podél pravé stěny stály dvě dřevěné zповědnice. V prvních řadách lavic sedělo několik žen, které se modlily. Jedna zrovna u stěny zapalovala svíčky.

Hlavní výzdobu kněžiště představoval velký gotický oltář. Margot do kostela často nechodila, ale kdysi se zájmem prohlížela. Ve dvou řadách nad sebou na něm byly znázorněny různé postavy a výjevy. Ve spodní řadě uprostřed byl zobrazen okamžik posledního soudu a hned v panelu nad ním seděl Ježíš na nebeském trůnu. Vedle něj

byli na každé straně vyobrazení Panna Maria a Jan Křtitel. Zbytek horní řady zabíraly sbor andělů nalevo a sbor biskupů napravo. Dolní řadu doplňovali věřící všech tří stavů v různých životních situacích, přičemž všichni byli obráceni směrem k výjevu Posledního soudu.

Margot chvíli váhala. Ve vzduchu cítila vůni kadidla a absintu, který z Kristiánových šatů ještě nevyprchal. Pak se rozhodla a dovedla ho až k jedné zповědnici. Uvnitř nikdo nebyl. Kývnutím naznačila Kristiánovi, že má dveřmi vejít do přední části, a sama si vlezla do té druhé s klekátkem. Zatáhla za sebou závěs, posadila se na klekátko a opřela se zády o stěnu. Uslyšela cvaknutí a uviděla, jak se otevírá okénko mezi oběma částmi zповědnice. Kristián seděl na sedátku a okénkem byla vidět jen horní polovina jeho hlavy.

„Co se děje?“ zeptal se šeptem.

„Měla jsem pocit, že nás sleduje Bakir. To je Enisova gorila. Dělá v klubu vyhazovače. A taky všelijakou špinavou práci.“

„Takovej plešatej chlápek od vchodu?“

„Jo, to je on. Možná nás sledoval. A vůbec, co se stalo tam v klubu? Proč seš celej zlitej tou zelenou?“

„On mi ten telefon dát nechtěl,“ opověděl Kristián.

„To jsem ti přece říkala, pamatuješ?“

„Pamatuju. Chvíli jsme se spolu bavili o tom, co je to opravdová vůle. No, já jsem mu to tam pak polil tím chlastem. A řekl jsem mu, že to zapálím, když mi ten telefon nedá.“

Margot na něj chvíli jenom zírala. Dnes už podruhé řekl něco, co jí úplně vzalo dech.

Chvíli se vzpamatovávala a potom řekla: „Ty seš teda drsňák. Jenže jsi polil hlavně sám sebe. To sis nevšiml?“

„To bylo součástí plánu.“

„A nenapadlo tě, že bys to odskákal hlavně ty sám?“

Kristián se zamyslel: „Schytlal by to nejspíš taky. Celá místnost byla tím svinstvem nasáklá. Ve vzduchu byly výpary a on seděl za stolem na opačnou straně, než byly dveře.“

„Jenže co by to bylo platný. Mohls bejt po smrti,“ řekla vyčítavě.

„Hele, chtělas ten telefon, nebo ne?“

„Jo, chtěla. Ale ne za každou cenu.“

„Neboj, nebylo to tak riskantní, jak se ti zdá.“

„Co tím chceš říct?“

„Já jsem mohl blafovat. On ne.“

„Nerozumím. Jak to myslíš?“

„No, vždyť si to představ. Požár v klubu, ohořelý dítě, on taky popálenej a potom samý vyšetřování. To mu nestojí za jeden blbej telefon.“

„To asi ne. Ale tohle radši už nedělej. Rozumíš?“

„Jasně, mami.“

„A neříkej mi mami! A vůbec. Děkuju, Kristiáne. Moc děkuju.“

Chvilí seděli mlčky a naslouchali. Slyšeli ale jen tlumené modlitby žen od oltáře a jinak nic.

Margot řekla: „Asi půjdeme. Ale pamatuj si jedno: Enis si jen tak něco nenechá líbit.“

„Já vím. A taky vím, že buď pro něj začneš zase dělat, nebo po tobě půjde.“

„Hele, nezačíněj s tím zase!“ okřikla ho Margot a uvědomila si, že by neměla zvyšovat hlas. Pokračovala tedy zase šeptem: „Já nikoho zabíjet nebudu. Jasný?“

Kristián se chystal něco odpovědět, když v tu chvíli oba uslyšeli od oltáře výkřiky: „Panno Maria, stůj při nás!“

„Zázrak!“ ozval se další hlas.

A jiný: „Pane na nebi, ochraň nás od zlého.“

Margot poodhrnula závěs a vykoukla ze zповědnice. Ženy před oltářem byly u vytržení, křičely jedna přes

druhou, křižovaly se a ukazovaly směrem k obrazu. Ze dveří sakristie vyšel kněz v ornátu a spěšně došel až ke kněžišti.

Margot se naklonila a zašeptala do zamřížovaného okénka: „Zmizíme.“

Něco se muselo stát u oltáře. Kněz poklekl a začal se nahlas modlit. Vzrušené výkřiky žen se stupňovaly. Margot chvíli trvalo, než si všimla příčiny toho rozruchu. Všechny postavy na oltáři ronily tmavé slzy, které stékaly po plátnech dolů. Na nic nečekala, vzala Kristiána za ruku a rychlými kroky ho vyvedla ven.

Cesta domů proběhla mlčky. Nedaleko od stanice metra Margot koupila hotovou pizzu. Než došli k ní domů, bylo skoro devět hodin. Sedla si ke stolu naproti Kristiánovi a zkoumavě si ho prohlížela.

„To byl teda pernej den. Nejdřív Enis a pak ta dobrodružná cesta domů,“ řekla.

„To jo,“ odpověděl potichu Kristián a pomalu přežvykoval pizzu.

„Já se teď podívám, kdo mi volal, a ty se mezitím umeješ. Smrdíš jak nějakej ožrala.“

Zašklebil se na ni, ale nic neříkal.

„Jo a dám vyprat tvoje věci. Ráno je budeš mít suchý.“

„Dík,“ řekl. „Hele, co se vůbec stalo v tom kostele?“

„Ničeho jsem si nevšimla,“ zalhala. „Tobě se tam moc nechtělo, vid’?“

„Ne, bylo to tam takový... divný.“

„To máš asi pravdu,“ řekla pomalu a přemýšlela, co to všechno znamená.

Když Kristián odešel do koupelny, sedla si Margot na postel a začala na svém telefonu procházet zmeškané hovory. Zavolala na několik čísel, a když to dotyčný zvedl, lascivním hlasem se ho ptala, co potřeboval. Když skon-

čila, měla na druhý den domluvenu jednu schůzku hned po obědě u ní doma. Není to nic moc, ale nějaký prachy z toho budou, připomenula si. Bez práce holt nejsou koláče, moje milá Margot.

Šla do obývacího pokoje a rozložila staré kanape. Ani jsem mu to tu včera nepřipravila, pomyslela si a zastyděla se. Je to vlastně můj anděl strážný a já mu ani neustelu postel. Slovo anděl jí rezonovalo v uších. Uložila Kristiána na lůžko, přikryla ho a sedla si k němu. Hladila ho po zádech, dokud neusnul. Chvilí si ho pak ještě prohlížela. Ležel na boku a klidně oddychoval. Spi sladce, můj princí, řekla opět sama pro sebe. A zítra, prosím, žádná překvapení.

Druhý den vstala hodinu před obědem. Z lahvičky, kterou dostala od Kristiána, si odměřila svoji ranní dávku a mejkapem zakryla velkou modřinu na tváři a kolem oka. Potěšilo ji, když zjistila, že otok již z větší části splasknul. Potom šla za Kristiánem do obývacího pokoje. Byl už taky vzhůru a sledoval v televizi pořad o zvířatech. Smečka lvů někde v Africe lovila pakoně. Jedna lvice se mu zrovna zakousla do zadku a snažila se ho strhnout na zem. Druhá čekala před ním na příležitost, až se mu bude moct zakousnout do krku.

„Ahoj Kristiáne,“ pozdravila. „Tak jak se ti spalo?“

„Ahoj. S tou peřinou to bylo lepší než včera. V noci tu máš dost zimu.“

„Promiň, vždyť víš, jak jsem na tom včera večer byla.“

„Jasně. Chápu.“

„Poslyš, Kristiáne, budu tady mít dneska návštěvu. Pamatuješ, co jsme si říkali?“

„A nemohl bych zůstat tady? Nebudu vás rušit.“

„Ne, to nejde.“

„Budu úplně potichu,“ žadonil Kristián a díval se na ni svýma velkýma očima.

„To fakt ne. Samotný by mi to bylo nepříjemný. A co by si teprve pomyslel ten zákazník, kdyby ses objevil ve dveřích. Prostě jdeš na procházku.“

Kristián neřekl nic a otočil se zase k televizi. Pakůň už ležel na zemi, jedna lvice ho držela za krk a druhá ho kousala do slabin. Křečovitě kopal nohama a život z něj rychle vyprchával.

Ve tři čtvrtě na jednu vyprovodila Kristiána ze dveří a začala připravovat byt. Zákazník dorazil na čas. Byl relativně mladý, obtloustlý, zpocený, ale jinak milý. Vzala ho do koupelny a oba se osprchovali. Pak si oblékla jednu ze svých nočních košilek a odvedla ho do ložnice. Zatímco ji osahával, přemýšlela, co asi dělá Kristián, a začalo ji hryzat svědomí. Jestli ho radši neměla nechat v kuchyni. Vůbec to tu nezná a mohl by se ztratit, napadlo ji. Snad nakonec šel do toho obchoďáku.

Převzala iniciativu, povalila muže na záda a sedla si na něj. Zvolila osvědčený postup, přidala pár hlasových projevů a za chvíli bylo po všem. Celé to trvalo i s mytím a předehtou ani ne půl hodiny. Oblékli se a ona se nabídla, že ho vyprovodí. Sešli po schodech a vyšli z domu. Rozloučila se s ním širokým úsměvem a šibalským mrknutím oka a spěchala přes ulici do rozlehlé budovy, kde se na několika patrech rozkládal tradiční obchodní dům.

Vešla hlavním vchodem a chvíli se rozhodovala, zda se vydá dolů nebo nahoru. Pak si ale řekla, že potraviny Kristiána zřejmě moc nezajímají. Došla tedy k eskalátorům a vydala se směrem vzhůru. Eskalátory v různých směrech protínaly prostorné atrium jako dlouhá ramena mostů. Byl z nich dobrý výhled na obchody a restaurace na ochozech jednotlivých pater. Jak stoupala výš, na chvíli zavřela oči a představovala si, že je duše, která se nehýbe, a i přesto letí vzhůru prostorem. Vstříc nebi, spáse a věčné blaženosti.

Z jejích myšlenek ji vytrhl zvuk vzdálených hlasů. Otevřela oči a uviděla shluk lidí u jednoho obchodu ve druhém patře. Obchod se jmenoval *Palác mazlíčků* a nad jeho vchodem se nacházela kýčovitá kresba štěněte, kotěte a několika dalších domácích zvířat s nerealisticky velkým očima. Dveře sice byly otevřené, ale byla v nich natažená červenobílá plastová páska, na níž visela cedule s nápisem *Zavřeno* uprostřed. Dobré dvě desítky zvědavců sledovaly dění v obchodě. Děti stály u výlohy a obličejy měly přitisknuté na sklo. Dospělí se překřikovali a občas ukázali do obchodu. Protáhla se ke vchodu a uviděla Kristiána, jak stojí obklopen třemi prodavači u něčeho, co vypadalo jako obří skleněné akvárium bez vody se stěnami vysokými dobrý metr.

Podlezla pásku a vešla do obchodu. Prodavač, který stál u vchodu, se ji snažil zastavit.

Rozhořčeně se na něj podívala, a aniž by zastavila, vyštěkla: „Jsem jeho matka!“

Tón jejího hlasu nepřipouštěl žádnou diskusi. Došla až k teráriu a všimla si poutače připevněného na skle, který byl stejně nevkusný jako ten nad vchodem. Nápis na něm hlásal:

*Zakrslý angorský králíček
bude tvůj nový mazlíček.*

Pod nápisem bylo vyobrazeno několik dalších antropomorfních zvířat s nafouklýma očima. V teráriu nic neviděla, protože vnitřek byl překryt plachtou.

Jemně odstrčila nejbližšího prodavače, stoupla si za Kristiána, položila mu ruku na rameno a rázně pronesla: „Co tu provádíte s mým synem?“

Odpověděl jí muž středního věku, který měl na klopě připnutou visačku s nápisem *Manager*: „Nás by spíš zajímalo, co tu dělal on.“

„Co by dělal? Šel se jen na chvíli projít. A asi si chtěl prohlédnout vaše zvířata. To se nesmí?“ zeptala se vyčítavě.

Muž jí pomalu odpověděl: „To se smí, mladá paní. Samozřejmě.“

Pohlédl na mladšího prodavače, pokynul hlavou směrem k teráriu a přikázal mu: „Ukaž jí to.“

Pak se podíval zpátky na Margot a pokračoval: „Touhle dobou tu ještě moc dětí nebývá. Takže váš syn byl v obchodě skoro sám. A kolega ho viděl, jak stojí u těch králíků a dívá se na ně. Takže mi to vysvětlete.“

„A co vám jako mám vysvětlit?“

„Že jsou mrtví. Všichni.“

Margot se podívala do terária. Mladý prodavač ho mezitím obešel a z druhé strany začal stahovat plachtu. Uviděla misky se zeleninou na hoblinové podestýlce, napáječky připevněné na sklo a dřevěný domeček uprostřed, na jehož průčelí byl nápis *Králíčí ráj* vyvedený v pastelových barvách. A taky těla. Hodně těl. Mohlo jich být patnáct, možná dvacet. Různě barevné chlupaté mrtvolky ležely v domečku i venku na podestýlce. Někteří králíci byli bílí, jiní byli zbarveni dočerna, dohněda nebo dokonce do modra. Pár jich bylo strakatých. A všichni byli mrtví.

„A co s tím jako má můj syn mít společného?“ zeptala se.

„To se právě snažíme zjistit. Byl u nich jedině on. Ale odmítá nám cokoli říct.“

Margot se natáhla přes sklo a vzala do ruky jednu mrtvolku. Byla ještě vláčná a teplá. Huňatý kožíšek byl příjemný na dotek. Podívala se koutkem oka na Kristiána. Jen tam tak stál a koukal se do země. Bylo jí ho líto a byla na sebe naštvaná. Říkala si, že konec konců mohl počkat v kuchyni.

Prohlédla si králíka ze všech stran. Potom ho pravou rukou chytila za kůži na krku a levou si dala v bok. Pravačku s králíkem strčila vedoucímu před obličej.

„A co jim podle vás udělal? V prváku jsem pitvala spoustu takovejch zvířat. A tady toho se nikdo ani nedotkl. Vidíte snad někde nějakou krev?“

„No, nevidím,“ odtušil prodavač. „Mohl jim třeba něco hodit. Otrávit je,“ dodal nejistě.

„A můžete mi to něco ukázat? Protože já to nevidím. A vůbec. Vy si jako myslíte, že desetileté děti chodí po ulici s kapslemi kyanidu!?“

Zvýšila hlas a skoro křičela: „Takže já vám to povím takhle, milej pane. Přestaňte obviňovat mého syna a místo toho se podívejte na tohle místo. Kdybych měla žít v tom vašem akváriu, nejspíš bych se zabila sama! Spolkla bych vlastní ucho! Protože smrt je tady vysvobozením!“

Otočila se kolem dokola a teatrálně roztáhla ruce: „Vždyť tohle je továrna na utrpení! Ti šťastnější tu zemřou a ti méně šťastní se dostanou do rukou nějakého dítěte, které je bude roky mučit.“

Muž se nezmohl na odpověď.

Přišel čas zasadit mu poslední úder a zmizet: „A vůbec. Znam pár lidí, který by tohle místo zajímalo.“ Otočila se ke zvědavcům u vchodu a zakřičela: „Svobodu zvířatům! Zastavte týrán! Otevřete klece!“

Na nic nečekala, chytila Kristiána za ruku a rázným krokem se vydala k východu. Nastoupili na eskalátor směrem dolů a oba mlčeli. Přemýšlela, co čeká duše, které neletí vzhůru. A přemýšlela také o Kristiánovi. Na jednu stranu si ho oblíbila. Ale také ji děsil. Chtěla mu pomoci, ale nevěděla jak. Podívala se na něj a viděla, že stále ještě klopi oči. Zatahalo ho za rukáv a rázně prohlásila: „Doma si musíme promluvit.“

Když došli domů, uvařila kakao. Kristiána posadila na sedačku a sama si sedla na židli proti němu. Nalila oběma voňavý nápoj a chvíli čekala.

Pak ho oslovila: „Kristiáne, nezdá se ti, že se poslední dobou dějou dost divný věci? Včera ten kostel a dneska hromada mrtvejch zvířat. Co bude zítra? Armagedon?“

„Nevím,“ odpověděl Kristián.

Pořád se na ni nedíval a namísto toho koukal do svého hrnku s kakaem.

„Jak nevíš?“ dorážela na něj. „Tobě to přijde normální? Všechny tyhle věci? A to nemluvím o těch tvejch transmutacích ani o tom, co se dělo u Enise.“

„Nevím, jestli zítra nastane Armagedon,“ řekl tiše. „Ale spíš ne. Má to být až někdy na konci věků.“

„Sakra, Kristiáne! Všiml sis, že je ti jedenáct a někdy mluvíš jako nějaký profesor?“

„Občas se kolem mě dějou divný věci,“ zašeptal.

„A souvisí to nějak s tebou?“

„Asi jo.“

„Takže mi povíš, co se dneska stalo v tom obchodě?“

„Měl jsem vztek.“

„A proto jsi těm králíkům něco udělal?“

„Já nevím.“

„Co zase nevíš?“ řekla Margot a cítila, jak se v ní začíná vařit krev.

„Jestli jsem jim něco udělal. Měl jsem vztek a v jednu chvíli jsem si přál, ať všichni chcípnou.“

„A potom?“

„Pak si zničehonic lehli a začali škubat nohama. Prostě umřeli. Ale ani jsem se jich nedotknul. Přísahám.“

„Pane jo,“ řekla a zvedla obočí.

Napila se kakaa a chvíli ho převalovala v puse. Bylo to venku a ona potřebovala čas, aby to mohla strávit.

Pak se pomalu zeptala: „Poslyš, a nechtěl by sis o tom s někým promluvit?“

„A s kým jako?“

„No, já nevím. Prostě s někým, za kým lidi choděj, když mají problém.“

„Třeba?“

„Já nevím, třeba s psychologem?“

„Ty jsou pošahaný. V děcáku jeden byl a ze všeho nejvíc ho zajímalo, jestli se v noci pomočuju.“

„Aha,“ řekla a chvíli zase přemýšlela.

Pak pronesla polohlasem: „No, kněze bych taky nezkoušela. Po tom, co se stalo včera v kostele.“

„To fakt ne.“

„A co někoho, kdo se vyzná v těch, jak se to říká, ezoterických věcech?“

„Jestli chceš...“

„Myslím, že chci. Myslím, že si zasloužím pár odpovědí. A tobě by to taky mohlo pomoci. Soňa znala nějakou ženskou. Zavolám jí.“

„Fajn,“ souhlasil Kristián poněkud rezignovaně.

„Tak dobře. Jdu na to.“

Neuplynuly ani dvě hodiny a oba stáli před omšelým činžovním domem ze začátku dvacátého století. Margot našla zvonek se jménem *Madam Isabela* a stiskla ho. Bzučák na dveřích se rozezněl a oni vyšli do patra. Uviděli obyčejné dveře vedoucí do nějakého bytu. V nich stála asi padesátiletá žena v tmavých šatech se šátkem kolem krku.

Rozmáchlým gestem jim pokynula, aby šli dál, a afektovaným hlasem zvolala: „Vstupte, kdož chcete znáti věci minulé i věci příští!“

Dovedla je chodbou až do malé místnosti na druhé straně bytu. Uprostřed stál stůl, křeslo a několik židlí. Stěny byly posety roztodivnými plakáty s mystickou tematikou a na stole bylo rozložené obvyklé věštecké vybavení: skleněná koule na kovovém podstavci, balíček tarotových karet, barevné kamínky, svíčky, přívěsky a kyvadla.

Madam Isabela se posadila do křesla a vybídla je, aby si také sedli.

Pak se zeptala: „Čeho si žádáte od vyšších sfér?“

„Víte, potřebujeme poradit,“ odpověděla Margot.

„Proto jsem tady! Sdělte mi svá přání a vše vám bude vyjeveno!“ zvolala věstkyně.

„Poslyšte, já vím, jak tohle celé funguje,“ řekla Margot.

„Čtení klienta a Barnumův efekt. Probírali jsme to v psychologii. Já bych ale potřebovala mluvit s někým, kdo se opravdu vyzná.“

„No dovolu? Zpochybňujete snad moje umění?“

„Ne, to bych si nedovolila. Víte co, vyložte mi teda budoucnost. Stačí něco rychlého.“

„Dobře. Zkusíme karty. Co vás trápí, mladá paní? A jak se máte?“

„Hele, zkusíme to tak, že já budu mlčet a vy budete věštit. Schválně,“ ušklíbla se Margot a uvelebila se ve své židli.

Isabela nasadila odměřený výraz, vzala do ruky balíček karet a zamíchala je.

Pak pronesla: „Minulost, přítomnost, budoucnost! Vyberte si tři karty, které vyjeví váš osud.“

„Kristiáne, vyber mi tři karty, prosím.“

Kristián se natáhl a chvíli si prohlížel nabídnutý vějíř karet. Vytáhl tři karty a položil je na stůl. Isabela odložila ostatní karty, zakroužila nad stolem rukama v magickém gestu a něco zamumlala. Pak otočila první kartu. Bylo na ní nakreslené srdce protknuté třemi meči.

„Vaše srdce trápí smutek,“ řekla. „Ztratila jste někoho blízkého?“

„Možná, pokračujte,“ odpověděla jí Margot stroze.

Druhá karta zobrazovala stvůru s rohy a s kozíma nohama.

„Dábel!“ vykřikla Isabela a pokřižovala se. „Usiluje o vaši duši a klade vám nástrahy. Nesmíte se mu poddat.“

Nevěřte lákavým slibům a buďte opatrná. Je to varování před nebezpečím.“

„Před jakým nebezpečím?“ zeptal se Kristián.

„Na takovou odpověď jsou tři karty málo, chlapče. Ale tvá matka se musí mít na pozoru. Je jen jedna karta horší než Dábel.“

„Myslíte Smrt?“ řekl Kristián a položil dlaň na poslední kartu.

„Ano, chlapče, jak to víš?“

Kristián neodpověděl a jen mlčky otočil kartu. Byl na ní kostlivec v černém brnění sedící na koni. Isabela vykřikla něco nesrozumitelného a na čele jí vyrazily malé krůpěje potu. Jedním pohybem ruky shrnula karty ze stolu a dala je zpátky do balíčku.

„Už mi rozumíte?“ zeptala se s úsměvem Margot.

„Mladá paní, mohly bychom si promluvit vedle?“

„Jistě,“ souhlasila Margot a vstala ze židle. Pak se otočila ke Kristiánovi a dodala: „Na nic tu nesahej!“

Když se obě ženy po několika minutách vrátily, našly Kristiána, jak stojí u opačné strany stolu a soustředěně hledí do skleněné koule.

„Říkala jsem, abys na nic nesaahal!“ okřikla ho Margot.

Kristián chvíli nereagoval.

Potom odpoutal svůj pohled od koule a tiše odpověděl: „Na nic nesaám. Jenom jsem se díval.“

„Dobře, půjdeme,“ řekla a vzala ho za ruku.

Věštkyně je doprovodila až ke dveřím a Kristián si všiml, že v ruce drží několik bankovek.

„Buďte opatrní, až tam půjdete,“ varovala je.

Margot mlčky přikývla.

„Vy buďte opatrná s tou koulí,“ řekl Kristián.

„Tys tam něco viděl?“ zeptala se Isabela a zamýšleně si ho prohlížela.

„Jo, viděl. A možná to tam pořád je.“

Madam Isabela zavřela dveře a přemýšlela, zda bylo správné dát neznámé ženě tu adresu. Zejména poté, co jí vyložila karty a varovala ji před nebezpečím. Pak ale vytáhla z kapsy bankovky, podívala se na ně a došla k závěru, že ano. Jsou to jenom karty a ona z něčeho musí platit nájem. Došourala se ke křeslu a posadila se do něj. Ze skříňky vyndala láhev koňaku a pořádně se z ní napila. Potom jen tak seděla a přemýšlela, co se dnes vlastně stalo. Jak to ten kluk udělal s těma kartama, ptala se sama sebe. Oči jí klouzaly po stole, až se zastavily u skleněné koule. Přisunula si ji blíž a snažila se vzpomenout, co jí vlastně říkal, když se loučili. Bezmyšlenkovitě se podívala do koule a v ten okamžik celou její mysl pohltily plameny.